

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Sumaištis dėl malonės. 1 dalis

John Fenn, 2010 m. spalio mėn. 2 d., www.supernaturalhousechurch.org

Neteisingas malonės supratimas

Yra daug neteisingų mokymų ir sumaištis apie malonę, ir tai iš dalies tapo priežastimi tokio elgesio, apie kurį buvo rašoma šios savaitės žurnale „Charizma“ (teksto pabaigoje yra viso straipsnio nuoroda):

- „Grupė keliaujančių tarnautojų nuolatos susitikdavo kartu praleisti savaitgalius, kurių metu buvo „keičiamasi“ žmonomis.
- „Pranašiškos“ West Coast bažnyčios vadovas suvedžiojo kelis savo komandos vyrus (Kai šie įvykiai iškilio, bažnyčia buvo uždaryta).
- Pastorius, sužinojęs, kad jo komandos nariai turėjo seksualinius santykius tiesiog bažnyčios patalpose, nesiėmė reikiamų priemonių sustabdyti šį ištvirkavimą.
- Bažnyčia Southeast surengė seminarą vedusioms poroms, kurio metu patarė įsirengti miegamuosiuose stulpus, kad žmonos galėtų šokti prieš seksą.

Aš norėčiau pridurti: krikščionių poros, kurios pragyveno kartu eilę metų, susilaukė vaikų, ir tvirtina, kad jų santuoka yra sudaryta Kristuje, galėtų pasakyti, kad jiems nereikia tarnautojų pagalbos apšviesti jų privatų gyvenimą. Krikščionys, teigiantys, kad marihuanos vartojimas yra laisvė Kristuje, o ne nuodėmė, krikščionys, praktikuojantys homoseksualius santykius, krikščionys verslininkai, kurie pasiduoda godumui, meluoja, pataikauja, nesažiningai elgiasi ir visa tai daro Dievo vardu, manydami, jog tai yra klestėjimas, ir t.t. (jūs galite patys pridėti daugiau pavyzdžių); visiems šitiems atvejams tinka tai, kas pasakyta Judo laiške (Jud 4): „Jie iškreipia Dievo malonę į palaidumą...“ Malonė nesuteikia teisės nuodėmei, bet įgalina gyventi šventai.

Prisiminkime, kad visas Naujasis Testamentas, kaip rašiau kelias pastarąsias savaites, moko, jog dabar mes, o ne pastatas, esame Dievo šventyklos. Jis gyvena mumyse, todėl mes turime mokytis gyventi malonėje, o tai reiškia, kad Dievas su mumis, kad ir kur mes eitume, kad ir ką mes darytume.

Nesvarbu lytis, nesvarbu socialinis statusas, nesvarbu rasės skirtumai – jei aš esu šventykla ir tu esi šventykla, tai mes esame lygūs. Laiške galatams Paulius rašo: „Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo, nebėra nei vyro nei moters; visi esate viena Kristuje Jėzuje!“ (Gal 3:28).

Laiške Korintiečiams Paulius apie šį naują gyvenimą rašo: „Todėl nuo šiol mes nė vieno nebepažįstame pagal kūną. Jei mes ir pažinome Kristų pagal kūną, tai dabar taip Jo nebepažįstame. Taigi, kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja“ (2 Kor 5:16-17).

Laiške Kolosiečiams jis rašo: „Taigi niekas tenesmerkia jūsų dėl valgio ar gėrimo, dėl švenčių, ar jauno mėnulio ar sabato dienų. Visa tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, o kūnas yra Kristus“ (Kol 2:16-17; realybė randama Kristuje – vertimas iš anglų k.).

Visi kiti dalykai kyla iš šitos dvasinės tiesos. Mes esame gyvosios šventyklos, mus išgelbėjo tas pats Jėzaus kraujas, tačiau kiekvienas atliekame skirtingas funkcijas Kristaus Kūne, todėl gerbiame vienas kitą. Mes nenešiojame mūsų pašaukimo (funkcijos) kaip garbės ženklelio, bet su mums suteikta malone tarnaujame vienas kitam.

Trys tiesos vienoje srovėje: Lygybė Kristuje, sukūrimo tvarka, kultūrinės problemos

Kristuje mes esame lygūs, tai yra dvasinė tiesa. Viešpats pirmiau sukūrė Adomą, o po to Ievą, taip nustatydamas organizacinę tvarką šeimoje: vyras guldo gyvybę už žmoną, kaip Kristus darė tai dėl bažnyčios, o ji gerbia savo vyrą taip, kaip Kristaus Kūnas gyvena dėl Kristaus. Abu būdami lygūs Kristuje, pakludami vienas kitam meilėje, jie sudaro santuoką Kristuje (Ef 5:21-33).

Taigi aukščiausia tiesa tokia, kad mes esame lygūs Kristuje – nėra vyro/ moters/ vergo/ laisvojo/ žydo/ graiko – tik Kristus.

Sukurdamas Adomą ir po to Ievą, Viešpats nustatė kūrinių tvarką – šitie lygūs Kristuje tikintieji, arba kaip Petras sako – „bendrapaveldėtojai Kristuje“ – gali gyventi santuokoje, kuri yra visuomenės pamatas.

Rojaus sode Dievas nesukūrė trikampio: Adomo, Ievos ir Betės. Taip pat Jis nesukūrė Adomo ir Lario. Jis sukūrė Adomą ir po to Ievą taip, kad jie tiktų vienas kitam dvasiškai, emocionaliai ir fiziškai. Taip Dievas sukūrimo metu nustatė savo dievišką tvarką ir kriterijus.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Žmonės klysta manydami, kad laisvė Kristuje (dvasinė tiesa) gali panaikinti dievišką tvarką (sukūrimo tiesa), ir kuria tokius tarpusavio santykius, kokių Dievas nebuvo numatęs, kas veda į nuodėmes, kurios aprašytos žurnalo „Charizma“ straipsnyje (kultūrinių tiesų pažeidimas).

Šventoji Dvasia veikia tik tose ribose, kurias yra nustatęs Tėvas, ir tose ribose yra didelė laisvė, tačiau, kai peržengiamos Dievo nustatytos ribos tarpusavio santykiuose, Dievas paliekamas išorėje. Trečia tiesa, kurios turi būti laikomasi, tai kultūriniai reikalavimai. Mes, „gyvosios šventyklos“, turime gyventi pagal dievišką sukūrimo tvarką įvairiose visuomenėse, kurios turi savo papročius ir kultūrą.

Būti lygiais Kristuje (nėra nei vyro nei moters) bei turėti dievišką sukūrimo tvarką šeimoje dar ne viskas – santuoka turi derėti prie kultūros, kurioje gyvename. Tos pačios tiesos tinka ir nesusituokusiems: jie lygūs su visais kitais Kristaus Kūne, yra laisvi ir nesusiję su sutuoktiniu, tačiau turi paisyti kultūros, kurioje gyvena, reikalavimų. Visos šios trys tiesos yra malonė. Jos harmoningai ir subalansuotai turi veikti meile žmogaus gyvenime.

Jeigu jūs išmoksitė taikyti šias tris tiesas, kai reikia spręsti iškilusius konfliktus mūsų dienomis, jūs galėsite teisingai pritaikyti Tiesos Žodį ir gyventi malonėje bei taikoje, darydami teisingus sprendimus.

Šydų klausimas Pauliaus dienomis

Paulius taikė šias tris tiesas savo dienomis. Štai kodėl Paulius liepė moterims dėvėti šydus, kurie atitiko to meto ir regiono papročius (2 Kor 11:2-16).

Jis aiškiai sako, kad jos gali melstis ir pranašauti (namų) bažnyčios susirinkimuose, nes yra lygios Kristuje (dvasinė tiesa), bet turi suprasti, kad jei nedėvi šydų, tai reiškia nepagerbia savo vyrų (sukūrimo tvarka). Jis net tris kartus pamini, kaip moterys turi rengtis pagal tam regionui būdingą kultūrinį paprotį.

Jos galėjo manyti, kad dabar yra laisvos Kristuje ir neprivalo daugiau gaubtis tais šaliais (dvasinė tiesa), tačiau jos gyveno kultūroje, kurioje šio papročio nepaisymas būtų reiškęs, kad jų santuokoje nėra tvarkos (6, 13, 16 eil.). Taigi, mes esame lygūs dvasine prasme, tačiau laikomės dieviškos sukūrimo tvarkos ir paisome kultūros reikalavimų. Tai gerai veikia, jeigu laikomės pamatinės tiesos, kad esame lygūs Kristuje ir gerbiame vienas kitą pagal mums duotą malonę, suvokdami, jog laisvė reiškia atsakomybę, bet ne leidimą nepaisyti visuomenės papročių.

Malonė reiškia atsakomybę būti Dievo šventykla

1980 metais, kai tarnavau antruoju pastoriumi, mes turėjome moterį, kuri anksčiau buvo prostitutė, bet atsivertė, buvo pripildyta Šventąja Dvasia ir tapo entuziastinga bažnyčios lankytoja. Nors ji tikrai buvo išgelbėta ir pripildyta Šventosios Dvasios, jos išskirtinis makiažas, pabrėžtinai trumpi sijonai traukė ne vieno bažnyčios nario akis! Ar ji buvo laisva Kristuje taip atrodyti? Žinoma, bet dabar ji buvo kitokioje kultūrinėje aplinkoje, todėl turėjo priimti kitų bažnyčios moterų patarimus, kaip tinkamai rengtis ir puoštis.

Kitoje bažnyčioje mes turėjome garbinimo komandoje vyrą, kuris reikalavo, kad jam būtų leista dėvėti darbinį švarką, darbinės kelnes ir purvinus nenuvalytus batus tuo metu, kai jis turėdavo vadovauti chorui trečiadienio vakarais. Ar jis turėjo laisvę Kristuje taip rengtis? Žinoma, bet kai jis tapo garbinimo komandos nariu, pasikeitė kultūrinė aplinka, o jis nenorėjo keistis, todėl pasitraukė.

Ar galiu aš valgyti bifšteką šeštadieniais?

Pauliaus dienomis iškildavo panašūs klausimai dėl mėsos paaukotos stabams, vegetarizmo, šeštadienio (žydų šabo) ar sekmadienio (prisikėlimo dienos) šventimo.

Laiško Romiečiams 14 skyriuje Paulius rašo apie tai, kad tie, kurie valgo tik daržoves arba laiko vieną dieną šventesne už kitas, yra silpni tikėjime. Jis aiškina, kad ir silpni tikėjime, ir stiprūs Kristuje daro tai, ką jie daro dėl Viešpaties, todėl turi gerbti vieni kitus, nes kiekvienas turės duoti ataskaitą pats už save Dievui (3 eil.).

Apaštalų darbų 18 skyriuje aprašyta Korintiečių bažnyčia prasidėjo susimaišius žydų, romėnų ir graikų tikintiesiems, taigi buvo tikras karas, kurią dieną skirti susirinkimams. Graikams ir romėnams žydų šabas nereiškė nieko, tačiau jiems buvo reikšmingas sekmadienis, prisikėlimo diena. Kai nėra kultūrinės tradicijos, sukūrimo tiesa kyla iš dvasinės tiesos, būtent to, ką Jėzus atliko ant kryžiaus. Paulius teigia dvasinę tiesą, kad mes esame šventyklos, savyje nešiojančios Kristų 24 valandas per parą ir 7 dienas per savaitę. Sabato poilsiui mes laisvai pasirenkame vieną dieną per savaitę (žr. mano straipsnį mūsų tinklalapyje apie „Sabato poilsį“).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Korinte iškilo klausimas, ar galima restorane valgyti mėsą, kuri prieš tai buvo paaukota stabui. Kai kurie tikintieji buvo tuo susirūpinę, o kai kurie į tai nekreipė dėmesio. Paulius rašo apie tai laiške Korintiečiams (visas 1 Kor 8 ir 1 Kor 10:23-33): „Mes žinome, kad stabas yra niekas ir nėra jokių kitų dievų danguje ar žemėje, kaip tik vienas Dievas <...> tai mes turime tik vieną Dievą Tėvą, iš kurio yra visa ir jam esame mes, ir vieną Viešpatį, Jėzų Kristų, per kurį yra visa ir mes per Jį (dvasinė tiesa) <...> tačiau ne visi turi tokį pažinimą <...> (eil. 4-7).

Jis kalba apie jų silpną sąžinę ir apie tai, kaip gyvenantys laivėje turi būti jautrūs tiems, kurie mano, kad valgyti stabui paaukotą bifšteką yra nuodėmė (kultūrinė tiesa) – taigi, jei kas nors silpnas tikėjime pasikviečia jus į restoraną, neužsisakyk bifštekso dėl jo sąžinės (1 Kor 8:10-13; 10:25-28).

Galima pastebėti sumaištį Kristaus kūne dėl šitų trijų dalykų, apie kuriuos šiandien rašiau: dvasinė lygybė, sukūrimo tvarka, kultūros problemos. Daugelis malonės vardu yra atsidūrę tamsoje ir nesupranta, kaip „laivė Kristuje“ ir „malonė“ galėjo nuvesti juos šituo klaidžiu taku. Kitą savaitę dalinsiuos pamąstymais, ką iš tikrųjų Biblija sako apie malonę, ir tai išsklaidys visą sumaištį!

„Charizma“ nuoroda:

<http://www.strangmail.com/sendstudio/display.php?>

[M=10223&C=8d06b9b45533dd1dfea0476c00af89bc&S=11265&L=4&N=7722](http://www.strangmail.com/sendstudio/display.php?M=10223&C=8d06b9b45533dd1dfea0476c00af89bc&S=11265&L=4&N=7722)

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Sumaištis dėl malonės. 2 dalis

John Fenn, 2010 m. spalio mėn. 9 d., www.supernaturalhousechurch.org

Priežastis - nesutarimas?

Praėjusią savaitę išvardijau kai kurias pastorių ir tarnautojų nuodėmes, paminėtas žurnalo „Charizma“ tinklapyje ir pasakiau, kad šiems atvejams tinka Judo laiške išsakyta mintis: „žmonės <...> pakeitė Dievo malonę leidimu ištvirkauti“ (vertimas iš anglų k.)

Kristaus Kūne pastebima vidinė įtampa dėl mokymo apie malonę. Pastaruoju metu manęs daug kas klausinėja: „Ką jūs manote apie malonę?“. Anksčiau man užduodavo klausimus apie tokius mokymus: „Įvardink tai ir pareikalauk“ (name it and claim it), „apaštalai ir pranašai“, „asmeninė pranašystė“. Dauguma dabartinių mokymų apie malonę yra atviras leidimas nuodėmiauti, laisvė nuo atsakomybės ir atsiskaitomybės.

Vienas asmuo parašė man klausdamas: „Jeigu mums atleistos mūsų nuodėmės, ar mūsų veiksmai iš viso ką nors reiškia?“ Keli žmonės neseniai išreiškė tą pačią mintį, teigdami, kad mums dabar netinka vadovautis 1 Jn 1:9, nes nuodėmių išpažinimas reikštų Jėzaus aukos ant kryžiaus paneigimą, kai mūsų nuodėmės jau yra atleistos.

Įstatymas arba gyvenimas

Neužmirškime, kad Kristus gyvena mumyse, o ne pastatuose, ir turint tai omeny parašytas visas Naujasis Testamentas. Tai reiškia, kad visų pirma mes esame atsakingi ne kunigams, pastoriams, tarnautojams, tarnavimams ar krikščionims draugams, o Dievui, kuris gyvena mumyse ir mes visi turime stovėti prieš Jį – vienas prieš vieną – ir atsiskaityti už savo gyvenimą. Mes negalime būti tokiais kaip komedijinis Flip Wilson herojus Geraldine, kuris niekada neprisiimdavo atsakomybės už savo veiksmus, bet kartodavo: „Tai velnias mane sugundė taip pasielgti“.

Aš žinau, jūs girdėjote, kad malonė yra „neužtarnautas palankumas“, ir kai kurie apibūdina malonę kaip „Dievo turtus Jėzaus sąskaiton“, kas yra teisinga tuo požiūriu, kad Jėzus teisėtai laimėjo mūsų ant kryžiaus.

Bet malonė yra kur kas daugiau nei kryžius, Jėzus ten nesustojo. Jėzus prisikėlė iš mirties veikiant tai pačiai malonei, kuri padėjo iškėsti kryžių.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Todėl, jei mes sustotume prie kryžiaus ir sakytume: „Mano nuodėmės yra atleistos (todėl galiu daryti ką noriu)“, tai reikėtų naudotis tik daline malone. Prisikėlęs Jėzus ne kartą pasirodė mokiniams per keturiasdešimt dienų, tuo įrodydamas, kad Jis nugalėjo priešą. Malonė įgalina mus daryti tą patį – ji ne tik išteisina mus, bet ir įgalina gyventi joje. Taip!

Malonė legaliai suteikė mums išgelbėjimą, ir malonė toliau įgalina mus gyventi teisiai.

Panagrinėkime pilietybės pavyzdį, norėdami pamatyti skirtumą tarp įstatymo ir praktikos. Pagal įstatymą jūs tampate tos šalies, kurioje gimėte, piliečiu. Praktinis pritaikymas šios įstatymiškos malonės yra tai, kad jūs turite atsakomybę tapti naudingu savo šalies piliečiu balsuodami, paklusdami įstatymams, dalyvaudami labdaroje, atsilygindami savo šaliai bei bendruomenei ir t.t.

Ta įstatymiška tiesa, ta malonė įgalina jus naudotis ja didelėje laivėje tos malonės ribose. Aš esu JAV pilietis ir turiu teisę bei malonę balsuoti, paklusti įstatymams, atsilyginti žmonėms įvairiose situacijose. Pilietybė leidžia man laisvai keliauti, pirkti ir parduoti, patirti laimę, laisvę ir gyventi šioje šalyje.

Malonės ribose mums suteikta didžiulė laisvė. Bet jeigu aš pabandyčiau balsuoti Kanadoje, Nyderlanduose ar Zambijoje, aš išeičiau už man suteiktos malonės ribų. Tai būtų perdėtas pasitikėjimas savimi – man suteikta malonė neveikia tuose kraštuose, nors ten gimę žmonės turi malonę būti tos šalies piliečiais.

Aš esu laimingai susituokęs jau daugiau kaip 32 metus. Tai įstatymiška malonė. Šios malonės ribose mes su žmona turime didelę laisvę. Tai reiškia ir teisę turėti vaikų (ir dabar jau penkis anūkus!) Praktiškai įstatymiška santuokos malonė suteikia didžiulę laisvę.

Stiprus malonėje

Kai Paulius rašė Timotiejui (2 Tim 2:1): „<...> būk stiprus malonėje, kuri yra Jėzuje Kristuje“, jis neliepė jam būti stipriu neužtarnautoje malonėje (legalus statusas), jis patarė jam būti stipriu praktiniame tos malonės pritaikyme – būti stipriu įgalinime, kuris kyla iš to, kad mes legaliai esame Karaliaus vaikai.

Nuostabus dalykas yra tai, kad Jėzus ne tik numirė ant kryžiaus, bet, kaip parašyta Laiške Žydams, Jo mirtis padarė testamentą galiojančiu: „Testamentas įgyja galią mirus jo sudarytojui, o jam tebesant gyvam, testamentas negalioja“ (Žyd 9:16-17). Po to Jėzus prisikėlė iš mirties ir tapo savo paties palikimo vykdytoju. Tai reiškia, kad malonė yra gyva, gyvas dalykas, nes Jėzus yra gyvas!

Štai kodėl mes esame įgalinti (mums suteikta galia) malonėje per Jėzų Kristų. Jėzus yra gyvas ir todėl ši malonė taip pat yra gyva.

Gyvosios malonės požymiai

Laiške Titui pasakyta: „Nes gelbstinti Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir moko mus, kad atsisakę bedievytės ir pasaulio geidulių, santūriai, teisiai ir pamaldžiai gyventume šiame amžiuje“ (Tit 2:11-12).

Malonė moko. Ši malonė. Ši malonė yra gyva! Ji moko mus atmesti bedievybę, geismus ir gyventi dėl Dievo šiame pasaulyje.

Graikų kalbos žodis „blaiviai“ (santūriai) – „sophronos“, reiškia „susivaldantis protas“. Vine Naujojo Testamento terminų žodyne pasakyta: „savitvados praktikavimas, skirtas suvaldyti aistroms ir troškimams, įgalina tikintįjį prisiderinti prie Kristaus proto“ (Soberminded, C, Adverb).

Graikų kalbos žodis „teisiai“ – „dikaios“, reiškia „teisus, teisingas“, gyvenimas be prietarų, šališkumo (silpnybių, palinkimų). Malonė moko mus, kad mes įgalinti (turime galią) gyventi dievobaimingai, susivaldydami, teisiai, be palinkimų (silpnybių, šališkumo) ir be prietarų.

Neteisingo malonės supratimo pavyzdžiai...

Tėvai davė savo paaugliui sūnui pinigų, automobilio raktus, leidimą vairuoti tą automobilį ir liepė nuvažiuoti į parduotuvę nupirkti produktų. Tai galima palyginti su įstatymiška, legalia malone, skirta nuvykti į parduotuvę ir parvežti maisto. Bet jeigu vaikas panaudojo tą automobilį, kad pavėžintų savo draugus ir kartu su jais užkastų už tėvo duotus pinigus, užuot nuvažiavęs į parduotuvę – tai jau pavertimas tėvų suteiktos malonės leidimu nuodėmiauti.

Kompanija duoda darbuotojui pinigų, kuriuos jis gali išleisti klientų labui, tai legali įgalinanti malonė. Tačiau jeigu tarnautojas už tuos pinigus pasikviečia į restoraną draugus ir pameluoja apie savo susitikimo su jais tikslą, tai jau yra kompanijos suteiktos malonės pavertimas leidimu nuodėmei.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Dievas suteikia išgelbėjimą, įsūnydamas žmogų per Jėzų Kristų ir padarydamas jį Dievo vaiku. Tai yra legali malonė. Tačiau jeigu jie, žinodami kad yra Dievo vaikai, nuodėmiauja ir tenkina visus kūno geismus, tai reiškia, kad jie iškreipia Dievo malonę į palaidumą.

Mokymas apie tai, kad malonė yra neužtarnautas palankumas, yra dar nepilnas malonės apibūdinimas. Kai mokoma iš šitos perspektyvos ir nepaminima, jog malonė yra įgalinimas (suteikimas jėgos), bei nepaaiškinama, kam jis yra skirtas, veda į tai, kad riba tarp nuodėmės ir teisumo, pasaulio ir Dievo dalykų, išsitrina.

Tikslas ir malonė negali būti atskirti

Laiške Timotiejui yra mano labai mėgstamos eilutės: „Tas, kuris išgelbėjo mus (legali malonė) bei pašaukė šventu pašaukimu (įgalinanti malonė) ne pagal mūsų darbus, bet savo paties nutarimu bei malone, kuri buvo suteikta mums Kristuje prieš amžinuosius laikus“ (2 Tim 1:9).

Atkreipkite dėmesį, kad mums buvo suteiktas išgelbėjimas ir šventas pašaukimas „pagal Jo tikslą ir malonę“. Malonė VISADA turi tikslą. Išgelbėjimo malonė - tai dar ne viskas. Jis ne tik mus išgelbėjo ir daugiau nieko. Jis turi mums dievišką tikslą. Jo tikslas neatskiriamas nuo Jo malonės.

Malonė negali būti atskirta nuo tikslo. Kur tik Rašte jūs sutinkate malonę, jūs matote, kad Dievas turi planą ir tikslą jai, ir tai įgalina žmogų (prisiminkime Nojų, kuris gavo malonę, ir tai įgalino jį pastatyti arką ir t.t.).

Jei jūs esate išgelbėtas, vadinasi turite tikslą, nes malonė negali būti atskiriama nuo dieviško tikslo. Jūsų gyvenimas turi dievišką tikslą, ir apie tai aš rašysiu kitą savaitę...

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Sumaištis dėl malonės. 3 dalis

John Fenn, 2010 m. spalio mėn. 16 d., www.supernaturalhousechurch.org

Praejusią savaitę pabaigiau mintimi, kad malonę ir tikslą mes visada matome kartu, ir šitie du dalykai niekada negali būti atskirti.

„(Tėvas) <...> kuris išgelbėjo mus bei pašaukė šventu pašaukimu, ne pagal mūsų darbus, bet savo paties nutarimu (tikslu) bei malone, kuri buvo suteikta mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus“ (2 Tim 1:9).

Šioje eilutėje galima pastebėti kelis dalykus. Panagrinėkime juos atskirai, po to pažiūrėsime kelis pavyzdžius iš Rašto ir iš mūsų gyvenimo.

1. Malonė visiškai priklauso nuo malonės davėjo

Tėvas prieš amžinuosius laikus nustatė mums savo tikslus ir malonę. Tai reiškia, kad malonė nepriklauso nuo mūsų, ji kyla tik iš Tėvo širdies ir motyvų.

Prisimenu, kai pirmą kartą patyriau tai, ką vadinu „mokymo aplankymais“, kuriuos turėjau iš Viešpaties. Tai buvo 1986 metais, kai Jėzus man pasirodė mažame Meksikos kaimelyje. Jis šypsojosi, ir tada aš supratau, kad Jis šypsojosi ne todėl, kad aš kažką savo gyvenime padariau, ar nepadariau, bet todėl, kad Jis sukūrė mane ir buvo patenkintas manimi kaip savo kūriniumi.

Jo pasimėgimas manimi nepriklausė nuo manęs. Prisimenu, kad tada mano mintys sukosi apie mano jauną šeimą, kurią palikau Kolorade su 20\$ savaitei. Aš prašiau Jo pasirūpinti Barbara ir vaikais. Mažiau apie tai, kad Viešpaties pasirodymas paaiškina tai, kodėl man reikėjo vykti į tą kelionę ir, kad galiu būti tikras, jog Jis kontroliuos visą situaciją, kol grįšiu. Taip pat mažiau, kodėl Jis toks patenkintas manimi, jeigu aš pats esu nepatenkintas savimi ir t.t.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Prisimenu, kaip vienas iš mano brolių pakliuvo į bėdą nusižengdamas įstatymams. Jis pavogė iš mamos ir pardavė papuošalą, kuris jai buvo labai brangus, nes mama jį buvo paveldėjusi iš savo mamos. Mamai teko skolintis pinigų iš kaimyno, kad išpirktų tą papuošalą. Taigi, galite įsivaizduoti, koks tai buvo skausmingas įvykis.

Mama man pasakė: „Jis mano sūnus ir aš vis tiek jį myliu, nesvarbu, kad ir ką jis padarytų“. Aš manau, kad ši malonė motinos širdyje sūnui kilo iš Tėvo ir mūsų Viešpaties širdies: „Ar gali motina užmiršti savo kūdikį, nepasigailėti savo sūnaus? Jei ji ir užmirštų, tačiau Aš neužmiršiu tavęs. Aš įrašiau (įrėžiau) tave į savo rankos delną, tavo sienos visada yra mano akyse“ (Iz 49:15-16).

Iš tiesų, Jėzus įrėžė mus savo rankų delnuose! Kiek mes žinome, Jėzus bus vienintelis amžinybėje turintis pašlovintą kūną, kuriame yra įrėžti randai.

Malonė visiškai priklauso nuo širdies to, kuris teikia tą malonę. Jos negalima užsidirbti ar kaip nors paveikti savo veiksmais ar kitu būdu.

2. Malonė visados turi tikslą

Malonė širdyje niekada nebūna viena. Kai mama išreiškė savo nesikeičiančią meilę įstatymui nusikaltusiam mano broliui, ši meilė buvo kartu su viltimi, kad jis pasitaisy. Jos meilė širdyje turėjo tikslą, viltį, regėjimą, kokia gali būti jo ateitis, jei jis pasuks teisumo keliu. Štai taip Viešpats mąsto apie mus:

„Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų,– sako Viešpats. – Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir ateitį su viltimi. Tada jūs šauksitės manęs ir melsitės, ir Aš jus išklausysiu“ (Jer 29:11-12).

„Kuris išgelbėjo ir pašaukė mus šventu pašaukimu, ne pagal mūsų darbus, bet pagal savo tikslą ir malonę, kuri buvo duota mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus“ (2 Tim 1:9, vertimas iš anglų kalbos).

Žodis „tikslas“ pirmutinėje eilutėje yra „prophesis“, sudarytas iš „pro“ (prieš) ir „thesis“ (padėti). Pažodžiui būtų taip: pagal save „padėjo mus prieš“ arba „įtvirtino mus prieš“ ir suteikė malonę Kristuje prieš amžinuosius laikus.

Šis žodis Evangelijoje pagal Luką 6:4 yra pavartotas „padėtinei duonai“, kur Jėzus pamini Dovydą valgius padėtinę duoną, arba pažodžiui – „pateiktą“. Duona buvo padėta prieš Viešpatį Šventų Švenčiausioje su tam tikru tikslu. Šitie kepalai, taip kaip ir mes, rado malonę pas Viešpatį, kad būtų pateikti Šventų Švenčiausioje, ir jie turėjo specialią paskirtį.

Kiekvienas mūsų turi unikalų tikslą, unikalią vietą gyvenime, kurią Tėvas numatė prieš amžinuosius laikus. Niekada nebuvo ir nebus kito tokio kaip tu. Mes esame labai arogantiški, kai vertindami savo kasdienį gyvenimą galvojame, kad nedarome nieko ypatingo dėl Viešpaties, nes nesuprantame, kad mes patinkame jam tiesiog tokie, kokie esame, dalyvaudami visuomenės, šeimos bei bendruomenės gyvenime. Niekada neužmirškime tiesos, kad Jis patenkintas tuo, ką sukūrė, ir po to sumokėjo kainą, kad mes galėtume gyventi su Juo amžinai.

Šitaip galvoti yra išdidumas: „Aš nieko ypatingo dėl Dievo nedarau, ne taip, kaip tas x pamokslininkas, arba x verslininkas. Aš tiesiog dirbu ir viskas...“ Tai yra išdidumas, klaidingas nuolankumas, priešinimasis malonei, kurią Tėvas suteikė mums Kristuje prieš pasaulio sukūrimą – kai gyveni Kristuje, tokio dalyko, kaip „nieko ypatingo“ nėra. Jėzus tapo vienu iš mūsų, ir mirė už mus, taigi apsigaubti melagingu nuolankumu ir sakyti, kad nesu ypatingas, reikštų įžeidimą Tam, kuris taip mus myli, jog sumokėjo didžiulę kainą tam, kad galėtų gyventi su mumis kartu.

3. Malonė yra apreiškimo procesas

Kai Tėvas suteikė mums malonę ir tikslą savo širdyje prieš amžinuosius laikus, ta malonė ir tikslas, niekas nežino kaip ilgai, jau buvo Jo širdyje. Laiške Timotiejui (2 Tim 1:9-10) parašyta, kad Jis išgelbėjo, pašaukė ir apdovanojo mus malone prieš amžinuosius laikus, „kuri (malonė) dabar apreiškta, pasirodžius mūsų Gelbėtoji Jėzui Kristui, kuris sunaikino mirtį ir nušvietė gyvenimą ir nemirtingumą savo Evangelijoje“.

Malonė yra laikoma malonės davėjo širdyje tam, kad malonės turtai būtų apreiškti tinkamu laiku. Tėvas ir Viešpats Jėzus turėjo tikslą ir malonę savyje visą amžinybę tol, kol mes kiekvienas individualiai, savo laiku, priėmėme mums paruoštą išgelbėjimą.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Tuo metu Tėvas pradėjo atskleisti tai, kas visus tuos metus buvo laikoma Jo širdies slaptumoje, būtent: jūsų gyvenimo tikslą. Atskleisdamas pamažu Jis diena iš dienos mums apreiškia Savo tikslą ir malonę.

Bet ir vėl, ne arogantiškai, tačiau nesuprasdami žmonės sako: „Tačiau aš nežinau, koks mano gyvenimo tikslas“, nors tai, ką dabar daro ir yra dalis to tikslo. Malonė atsiskleidžia pamažu, kaip rožė, kuri atsiskleidžia žiedlapį po žiedlapio iki pilno žydėjimo.

Kai gimsta kūdikis, jis yra mylimas jį supančios šeimos ir draugų. Kūdikis nesupranta, kad jis yra mylimas, nes jis tik ką gimė. Šeima bei draugai išreiškia meilę ir malonę iš savo širdies, tačiau tai nėra suprata, turi praeiti nemažai metų, kol tai įvyks. Netgi tada Jo meilė bei tikslas yra apreiškiami ir pademonstruojami, kai žmogus eina per įvairius savo gyvenimo laikotarpius.

Tėvas turėjo meilę ir tikslą jūsų gyvenimui dar prieš tai, kai buvo sukurtas purvas po jūsų kojomis, bet jūs nežinojote apie tai net nugyvenę daugelį metų. Ir net dabar Jo meilė bei tikslas yra apreiškiami ne iš karto, bet palaipsniui įvairiais mūsų gyvenimo laikotarpiais.

Mes esame dalis didesnės Dievo šeimos neribotame laike ir turime neribotą Dievą. Tai reiškia, kad mes turime neribotą laiką mokytis, atrasti ir augti. Efeziečiams 2:6 taip apibūdinta mūsų vieta, kurią paruošė mums Tėvas Kristuje: „Kartu prikėlė ir pasodino danguje Kristuje Jėzuje“, bet savo prote Jis atliko šitą darbą tam: „Kad **ateinančiais amžiais** savo gerumu parodytų mums beribius savo malonės turtus Kristuje Jėzuje“ (Ef 2:7).

Tikslas, kurį Jis turėjo Savo širdyje kiekvienam mūsų, yra toks didelis, kad jis egzistavo jau prieš amžinuosius laikus praeityje ir vis dar bus apreiškiamas ateinančiais amžiais. Štai koks tu esi ypatingas.

Nenuostabu, kad Dovydas rašė: „Brangios man yra Tavo mintys, Dieve, nesuskaitoma jų gausybė! Jei mėginčiau skaičiuoti, jų būtų daugiau kaip smėlio. Atsibudęs aš tebesu su Tavimi“ (Ps 139:17-18).

4. Malonės gavėjas kai ką patiki jos davėjui

Tai mes pratęsimė kitą kartą..

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Sumaištis dėl malonės. 4 dalis

John Fenn, 2010 m. spalio mėn. 23 d., www.supernaturalhousechurch.org

Daugiau malonės nei akis mato

Praėjusią savaitę mes pamatėme, kad malonė ir tikslas negali būti atskirti. Laiške Timotiejui rašoma: „Jo <...> malonė ir tikslas, kuris buvo duotas mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus“ (2 Tim 1:9; vertimas iš anglų k.). Su malone ir tikslu visada ateina ir aprupinimas.

Pradžios knygoje pasakyta (Pr 6:8), kad Nojus rado malonę. Tačiau po to ten sakoma, kad tuomet Nojui buvo liepta pastatyti laivą ir jam buvo duotas planas, kaip tai padaryti – tai yra tikslas ir malonė su įgalinimu. Jis gavo terminą, planą ir išteklius. Pradžios knygoje parašyta (Pr 6:20), jog Viešpats padarė taip, kad gyvūnai galėtų ateiti į arką po du ir išliktų gyvi. Malonė visada ateina kartu su aprūpinimu!

Abraomas gavo malonę tapti tautų tėvu. Malonė apreiškė tikslą, suteikė aprūpinimą ir įgalino tai padaryti (pvz.: Izaoko gimimas). Visa tai telpa į vieną žodį – malonė.

Mozė gavo malonę išlaisvinti Izraelį. Tai buvo malonė ir tikslas. Padaryti stebuklai – tai aprūpinimas ir įgalinimas. Malonė ir tikslas visada yra susiję, su jais visada kartu suteikiamas ir aprūpinimas.

Galima išvardinti eilę tokių pavyzdžių: Jozuė įveikė Jerichą, Samsonas gavo jėgą nugalėti filistinus, Dovydas kovėsi su Galijotu, Estera rado malonę karaliaus akyse ir tai pakeitė net jos tautos likimą, Danielius išliko gyvas liūtų duobėje, ir atrastume dar daug kitų tikėjimo didvyrių. Visi jie gavo malonę ir tikslą, įgalinimą ir aprūpinimą savo gyvenime reikiamu metu – visa tai yra malonė!

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ (2 Kor 1:24). 7
www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

O kaip Marija, kuri buvo nėščia Dievo Sūnumi? Dievas saugojo ją ir prieš pat brangiai kainavusią kelionę į Egiptą gavo vertingas dovanas iš išminčių. Dovanos dieviškam kūdikiui, be abejonės, padėjo apmokėti kelionės išlaidas.

Pasaugok tai savo namuose

Tu ir aš taip pat galime patyrinėti savo gyvenimą ir pamatysime, kad visur, kur mes gavome malonę, kartu su ja buvo ir tikslas. Mes gyvenome toje malonėje aprūpinti. Kai 1978 m. rugpjūtį man Tėvas pasakė, kad Jis nori, jog aš mokyčiausi Remos studijų centre, kitais metais (malonė ir tikslas), Jis tai pasakė ir mano mamai. Vieną dieną ji valgė priešpiečius kartu su drauge, kuriai Viešpats pasakė: „Maždaug po pusantrų metų Aš pasiūsiu John'ą į Remą ir noriu, kad tu apmokėtum jo studijas (įgalinimas ir aprūpinimas)“.

Kai mūsų vyriausias sūnus persikėlė gyventi į grupės namus apie 100 mylių nuo mūsų namų, mums nepatiko, kad jis taip toli ir mes norėjome persikelti arčiau jo. Tačiau mes neturėjome pinigų. 2008 metų rugpjūtį prekyba išsimokėtinai buvo sustabdyta, tačiau širdyje turėjau norą nuvykti į vieną vietą ieškoti namo. Nuėjau tiesiai pas tą žmogų, kuris norėjo paduoti namą ir paaiškėjo, kad tai Pietų Baptistų pastorius, norėjęs paduoti savo namus kokiam nors bažnyčios tarnautojui. Tame rajone penkių bankų savininkas buvo jo diakonas ir jis turėjo savo pastoriaus nekilnojamo turto įkeitimo dokumentus. Sukirtom rankom ir namas buvo mūsų. Malonė, įgalinimas, aprūpinimas.

Aprūpinimas yra susijęs su Dvasios vaisiumi ir Kristaus charakterio augimu žmogaus gyvenime. Aprūpinimas kartais padeda išvengti kūno bei kitokių pagundų arba susijęs su vidine disciplina ir apsisprendimu daryti teisingus veiksmus bei kitokiais Šventosios Dvasios įgaliojimais, kurie padeda gyventi dvasia. Kartu su šiais dalykais auga ir aprūpinimas.

Patikėjimas arba pavedimas

Malonėje yra dar vienas elementas, apie kurį, kiek žinau, niekas nemoko. Tačiau jis yra gyvybiškai būtinas ir aš dažnai apie tai galvoju. Laiške Timotiejui (1 Tim 1:9-12) Paulius rašo apie tai, kad mes gavome malonę ir tikslą Kristuje. Malonėje yra aprūpinimas – tai Dievo dalis.

Tačiau po to Paulius sako: „Nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki anos dienos tai, ką Jam patikėjau“ (12 eil.).

Visuose pavyzdžiuose apie neužpelnytą malonę žmogaus gyvenime atrasime tikslą, įgalinimą ir aprūpinimą, kas yra Dievo veiksmai žmogaus atžvilgiu, tačiau iš kitos pusės atrasime ir tai, kad žmogus taip pat paveda kai ką Viešpaties valiai. Malonėje yra ne tik aprūpinimas, įgalinimas ir palankumas, bet ir mūsų atsakas, pavedimas savęs Viešpačiui.

Nojus patikėjo, kad jo šeima bus išgelbėta arkoje. Abraomas pavedė savo gyvenimą naujoje žemėje Viešpačiui. Mozė patikėjo, kad nebus nužudytas ir kad išėjimas iš Egipto pasiseks. Marija patikėjo, kad kūdikis, kurį ji nešioja, bus aprūpintas ir, kad jos neužmėtys akmenimis tarsi svetimautojos.

Aš? Mes pavedėme savo sūnų grupės namų priežiūrai. Mes patikėjome, kad mūsų kelionė į Remos studijų centrą bei studijų mokestis bus sumokėti ir, kad mes turėsime, kur gyventi. Jūs galite parašyti čia savo istoriją. Su kiekvienu Dievo palankumo žingsniu, su kiekvienu malonės apreiškimo ir aprūpinimo žingsniu, jūsų dalis buvo pavesti Dievui savo širdį, savo gyvenimą ir gyvenimą tų, kuriuos mylite!

Įsitikinęs?

Žodį „patikėti, pavesti“ graikų kalboje atitinka žodis, kuris vartojamas tokioje situacijoje: kai žmogus išvykdamas į ilgą kelionę palieka savo nuosavybę saugoti pačiam patikimiausiam draugui, kuris jam sugrįžus tai grąžins. „<...> Nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki anos dienos tai, ką Jam patikėjau“ (1 Tim 1:9-12).

Paulius gyvenimo pabaigoje rašė, jog patikėjo Viešpačiui tai, kas svarbiausia – savo gyvenimą, širdį, sielą, savo mylimuosius.

Malonė reikalauja pasitikėti. Aš čia nekalbu apie iniciatyvų tikėjimą, bet apie pasyvų pasitikėjimą. Kai mes gyvename pagal mums teikiamą malonę ir aprūpinimą, reiškia, kad mes pavedame Jam savo gyvenimą.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Paulius pasakė, kad kaip mes patikime kam nors saugoti savo indėlį, lygiai taip pat mes atiduodame savo gyvenimą į savo geriausio draugo rankas ir išvykstame į ilgą kelionę šioje žemėje, pasitikėdami, kad prie dangaus vartų išvysime tai, ką pavedėme saugoti.

Šiame gyvenime mūsų triūsas Jame, teisingi sprendimai kainuoja mums draugus, šeimą, finansus, meilę Jo žmonėms, su kuriais drauge kentėjome, tuos, kurie jau išėjo į dangų prieš mus ir mes tikimės juos ten pamatyti... tu ir Jis žino, kokį indėlį įneši tu, nes tai labai asmeniška ir privatu.

Kai Tėvas apreiškia savo malonę ir mes gyvename su tuo tikslu ir aprūpinimu, kuris ateina kartu su ja, mūsų dalį nesunku atlikti, nes iniciatyva plaukia iš Jo į mus. Tačiau patikėti giliausius savo sielos dalykus, kaip atsakymą į malonę, tai jau – kova. Štai čia priešas mėgsta sakyti, kaip ir Adomui su Ievai sode: „Argi Dievas pasakė..?“ Šėtonas stengiasi palaipsniui, pamažu sunaikinti mūsų pasitikėjimą Viešpačiu ir pakeisti jį baime, melu bei sumaištimi.

Baimės išsklaidymas

Paulius laiške Timotiejui rašė: „Aš **žinau**, ką įtikėjau, <...> ir aš esu **įsitikinęs**“ (2 Tim 1:12; vertimas iš anglų k.).

Mūsų žodį „žinoti“ atitinka du graikų kalbos žodžiai. Vienas jų – „ginosko“, reiškia augančias žinias apie asmenį ar daiktą. Kitas žodis, kurį čia vartoja Paulius, yra „oida“, kas reiškia pažinimo pilnatvę, visas žinias. Paulius sako, kad visiškai pažįsta „Tą, kurį įtikėjo“.

Natūraliai, jei kas nors pasakoja jums siaubingą istoriją apie žmogų, kurį jūs tikrai pažįstate, ir jei jūs jį „iš tiesų“ pažįstate, jūs tiesiog netikite tuo pasakojimu, ir sakote, kad gerai pažįstate tą asmenį. Jūs matėte tą asmenį daugybėje situacijų ir žinote, kaip jis elgiasi, kaip reaguoja. Jūs praleidote kartu su juo nemažai laiko, todėl pažįstate jo širdį ir motyvus. Tas pats yra ir su Viešpačiu. Aš esu įsitikinęs, nes pažįstu Jį, taigi aš netikėsiu baime, susirūpinimu ir abejonėmis, kurios atakuoja mano protą.

„Įtikinti“ – graikų kalboje yra aktyvi veiksmazodžio forma – „Aš esu įtikintas“, tai gyvas ir vykstantis procesas, tai reiškia „taikyti įsitikinimą, imti viršų virš ko nors, **nugalėti**“. Aš nugalėsiu per Jį, nes gerai jį pažįstu.

Būk įsitikinęs, nes tu Jį pažįsti. Susitark ne į tai, kiek daug tu dar nežinai, bet į tai, ką tu jau žinai. Prisimink daugybę situacijų, kur matei Jo ištikimybę tau. Prisimink kiekvieną kartą, kai patyrei iš Jo mažą ar didelę malonę tam tikru metu – ir suprasi, kad Jis saugo tave. Tai padės tau suvokti, kaip gerai tu Jį jau pažįsti.

Malonė ir tikslas, įgalinimas ir aprūpinimas yra susiję, ir tai yra Jo dalis. Mūsų dalis yra patikėti, pavesti savo gyvenimą, savo mylimuosius, savo vidinį žmogų Jam, kad Jis tai išsaugotų. Tai mes darome visiškai Jį pažindami ir būdami įsitikinę, kad tai, ką mes patikėjome (mūsų indėlis) bus saugiai laikoma.

Šią studiją apie malonę aš pradėjau konfrontuodamas teiginį, kad malonė yra laisvė daryti tai, ką norime, nes viskas yra atleista. Atsakydami į mums suteiktą malonę, ir pakankamai gerai Jį pažindami, mes turime pavesti Jam tai, kas yra brangiausia mums, kad tai būtų patikimai saugoma, ir gyventi trokšdami atrasti savo indėlį prie dangaus vartų.

Kitą savaitę – nauja tema.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com